

دمصیتونو علاج

تألیف

فضیلہ شیخ ابو محمد امین اللہ پشاوی

حَفِظَهُ اللهُ تَعَالَى

مکتبہ رحمتیہ

گنج گیت منگل ہارکیت پشاور پاکستان

الحمد لله الذى خلق الإنسان للعبادة لا للعصيان ○ وبين
طريق الشكر والكفران ○ وأنزل الكتب وأرسل الرسل إلى
الإنس والجان ○ ليعبدوه ويطيعوه فى السر والإعلان ○
والصلاة والسلام على سيد العالمين فى كل زمان ○ محمد
وآله وأصحابه البررة الكرام ○

اما بعد :

دايوه رساله ده چه مسمى ده په (علاج المصيبة)۔
(يعنى د مصبیتونو علاج) سره۔ د الله عز وجل نه غواړم
چه په خپل دربار عاليه کښنئ قبوله او منظوره کړي۔ او
زما دپاره او د ټولو لوستونکو او اوریدونکو دپاره ئه ذریعه
او وسیله د خپله رضا وگرځوی۔

تمام حقوق محفوظ دی

نام کتاب ————— د مصبیتونو علاج
نام مؤلف ————— فضيلة الشيخ ابو محمد امين الله
البشاورى حفظه الله
عام ————— ٦ / رمضان المبارك ١٤٢٩ هـ
کمپوزنگ ————— ابو سلمان حضرت محمد غفر له
ناشر ————— مکتبه محمدیه کنج پشاور

مکتبه محمدیه

بیرون کنج گیت پهن دورو پشاور

موبائیل: 0301-8828402

سوال او جواب

سوال : خة علاج دے او خة دوائی ده د هغه مصیبت او تکلیف ؟ چه انسان هر قسم کوشش کرے وی د هغه دلرے کولو۔ او خومره چه ورله علاج کوی هغه لازیاتیری۔ او دا داسے سخت مصیبت وی که چرته دا پاتے شی او زائله نشی، نو د دغه سړی دنیا او آخرت تباہ کوی۔

پس الله دے رحم و کړی په هغه چا چه ددے مصیبت علاج را وُبنائی۔ او الله په امداد د بنده کښی وی، تر خو چه بنده په امداد د بل مسلمان کښی وی۔ ددے سوال جواب راکړه۔ جزاک الله خیراً!

الجواب :

دا جواب مشتمل دے په یوه مقدمه او په دوه حصو باندے۔ هر آوریدونکی او کتونکی لره یادول پکار دی۔

مقدمه

په حدیث د بخاری کښی راخی چه رسول الله ﷺ فرمائی
مَا أَنْزَلَ اللَّهُ دَاءً إِلَّا أَنْزَلَ لَهُ شِفَاءً.
(رَوَاهُ الْبُخَارِيُّ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ).

(نہ دے رالیږلے الله خة مرض، مگر هغه له ئے شفاء او علاج هم رالیږلے)۔

٢ - په بل حدیث کښی راخی : عَنْ جَابِرِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ :
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ : لِكُلِّ دَاءٍ دَوَاءٌ فَإِذَا أُصِيبَ دَوَاءُ الدَّاءِ بَرَأَ
بِإِذْنِ اللَّهِ. (رَوَاهُ مُسْلِمٌ).

(جابر رضی الله عنه فرمائی : رسول الله ﷺ او فرمائیل : د هر مرض علاج وی، کله چه ورسپړی دوائی هغه مرض ته، نو جوړ شی په حکم د الله سره)۔ (مسلم)۔

٣ - عَنْ أُسَامَةَ بْنِ شَرِيكٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ : قَالَ النَّبِيُّ
ﷺ : إِنَّ اللَّهَ لَمْ يَنْزِلْ دَاءً إِلَّا أَنْزَلَ لَهُ شِفَاءً، عَلِمَهُ مَنْ عَلِمَهُ
وَجَهَلَهُ مَنْ جَهَلَهُ. (رَوَاهُ أَحْمَدُ).

(اسامه بن شريك رضی الله عنه فرمائی : رسول الله ﷺ

اوفرمائیل : اللہ تعالیٰ نے دے رالیہلے مرض، مگر رالیہلے دہ
ہغے لہ شفاء او علاج۔ خو خوک پرے پوھیہری او خوک
پرے نہ پوھیہری۔

پہ بل روایت کنیں دی : چہ صرف دیو مرض علاج نہ
کیہری۔ صحابوؓ عرض وکرو : ہغہ کوم مرض دے؟ نو
رسول اللہ ﷺ اوفرمائیل : بو داوالے۔ (ترمذی)۔

د مرض قسمونہ

مرض دوہ قسمہ دے : (۱) بدنی (۲) قلبی اوروحانی۔
پس د بدنی مرض دوہ علاجہ دی، یو ادویہ طبیہ او ادویہ
ڈاکتیریہ استعمالول۔ خککہ چہ پہ ہغے باندے حکم راغلی
دے پہ احادیثو کنیں۔ لکہ محدثینوؒ پہ خپلو کتابونو کنیں
کتاب الطب ذکر کرے دے، او پہ ہغے کنیں ئے علاجونہ پہ
دوایانو سرہ فرمائیلی دی۔

دویم علاج : ہغہ دعاگانے او ذکر ونہ او آیتونہ چہ قرآن
او حدیث ذکر کری دی، لکہ کتاب الرقی یعنی ددمونو
کتاب، پہ بخاری، مسلم، ابوداود، ترمذی، مشکوٰۃ وغیرہ
کنیں ذکر کری دی۔ د ہغے یادول ہر مسلمان لہ پکاری دی،
اللہ تعالیٰ بہ ئے د پیرو مرضونو نہ محفوظ کری۔

لکہ ددے تفصیل روستوراخی۔

د قلبی اوروحانی مرضونو علاج :

داعلاج پہ قرآن او پہ دعاگانو او منقولہ ذکر ونو سرہ او
پہ پریخودلو د گناہونو سرہ کیہری۔ لکہ تشریح بہ ئے
روستوراشی۔ ان شاء اللہ۔ مثلاً جہل (ناپوھی) یو مرض
دے، د ہغے علاج سوال کول او تپوس کول د علماؤ نہ دی۔
لکہ حدیث د ابوداود کنیں راخی۔

د جابر رضی اللہ عنہ نہ روایت دے، ہغہ فرمائی : « مونہ
پہ یو سفر تلی وو، نو دیو سپری سر مات شو پہ کانہی۔ نو
پہ سر کنیں ئے زخم وشہ۔ نو بیاد شپے شیطان خطاکہ،
یعنی احتلام ئے اوشو، نو د ملگرونہ ئے تپوس اوکرو چہ
زما دپارہ د تیمیم اجازت شتہ؟ ہغوی اووئیل : نشتہ۔
خککہ چہ تہ د ابو پہ استعمالولو قدرت لرے، نو غسل ئے
اوکرو، او مہر شو۔ ہر کلہ چہ مونہ واپس راغلو نو رسول
اللہ ﷺ خبر شہ، نو وے فرمائیل : دوی وژلے دے، اللہ دے
دوی ہلاک کری، دوی د عالمانو نہ تپوس ولے نہ کولو،
کلہ چہ خپلہ نہ پوہیدل۔ خککہ چہ د ناپوھی (د مرض)
شفاء او علاج تپوس کول دی «۔ (ابوداود)۔

قرآن شفاء دے:

لکہ چہ خپلہ اللہ تعالیٰ فرمائی: ﴿وَنَزَّلْنَا مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ وَلَا يَزِيدُ الظَّالِمِينَ إِلَّا خَسَارًا﴾
(اسراء: ۸۲).

«اور الیہو مونہہ دا قرآن چہ شفاء اور رحمت دے دے مؤمنانو دپارہ۔ اونہ زیاتوی دا قرآن ظالمانو لہ مگر تاوان»۔

او پہ سورتِ فَصَّلَتْ کنبس راحی:

﴿قُلْ هُوَ لِلَّذِينَ آمَنُوا هُدًى وَشِفَاءً﴾

(اووایہ: دا قرآن د مؤمنانو دپارہ ہدایت او شفاء دے)۔

پس قرآن تہول شفاء دے، او دتہولو مرضونو علاج دے۔ خصوصاً د شرک، کفر، شک، جہل، بدعت۔ پس ددے پہ رنگ بہترینہ دوائی د مرض پہ زائلہ کولو کنبس نشتہ۔ لیکن افسوس دادے چہ دا قرآن طاخچو کنبس زور شہ۔ قانون د قرآن پہ ملک کنبس نشتہ۔ قرآن راخستل نشتہ، او پہ ہغہ عمل ڊیر کم دے۔ پس مونہہ اللہ تہ خپل شکایت وړاندے کوو داسے خلقونہ۔ اوکۂ څوک قرآن را اخلی نویا خو صرف د ختم دپارہ، یا د نور لالیچ دپارہ مگر د اللہ بعضے

بندگان داسے دی چہ د ہغوی مقصد د اللہ رضا دے۔

بخاری شریف کنبس د ابو سعید رضی اللہ عنہ حدیث دے، چہ «خۂ صحابہ کرامؓ پہ سفر تلی وو، پہ یو کلی میلمانہ شو۔ لیکن ہغوی وړلہ میل مستیا ونکرہ۔ پس د ہغہ کلی مشر څہ وچیلو، نو ہیخ دوائی فائدہ ورنکرہ، نو د صحابوؓ خوالہ راغلل، او دوی نہ ئے دوائی طلب کرہ۔

نو ابو سعید خدری رضی اللہ عنہ او فرمائیل: زہ بہ علاج اوکرہم، لیکن زہ مزدوری اخلم۔ نو ہغوی وړلہ یو کنډک د گہو بزو مقرر کرہ۔ نو ہغہ پرے سورت فاتحہ (اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ) ولوستلہ، نو اللہ پاک سمدستی جوړ کرہ، نو مزدوری ئے وړکرہ۔ نو بعضو صحابوؓ او فرمائیل چہ تقسیم ئے کرئ۔ خو ابو سعید خدری رضی اللہ عنہ او فرمائیل: نہ، د رسول اللہ ﷺ نہ تپوس پکار دے۔ نو کلہ چہ واپس راغلل، نو رسول اللہ ﷺ اجازت وړکرہ، او پہ خپلہ ئے ہم د ہغوی د خوشحالولو دپارہ څہ حصہ ترے واخستہ»۔ (بخاری)۔

نو سورت فاتحہ لوئے علاج دے، او ڊیر آسان علاج دے۔ لیکن یقین تہ ضرورت دے۔ څکہ چہ د اللہ او د رسول (ﷺ) پہ خبرہ کنبس هرگز دروغ او خلاف د وعدے نہ راحی۔ مثال

تے دادے چہ دوائی ظاہری تاثیر کوی، لیکن کله چہ د انسان بدن قابل د هغه وی۔ دارنگ دعاگانے او آیتونه تاثیر کوی۔ خو چہ دلوستونکی همت قوی وی، او یقین لری۔

دُعَاء :

دُعَاء هم لوئے علاج او قوی دوائی ده۔ لیکن دومره خبره ده چہ د دعاء شروط، آداب، الفاظ ددے تولو رعایت چہ کله اوشی، نو بیا سمدستی تاثیر کوی۔

نوزة اوس د دعاء فضائل او احکام لیکم۔

دُعَاء فضائل :

الله جل شانہ فرمائی :

﴿ اَدْعُوا رَبَّكُمْ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً اِنَّهٗ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ۝ ﴾ (اعراف).

(د خپل رب نه دعاء غواړی په عاجزی او په پټه سره، بیشکه چہ الله نه خوبنوی زیاتے کونکی)۔ (په دعاء کښ)۔

او بل حائے فرمائی :

﴿ وَقَالَ رَبُّكُمْ اَدْعُونِي اَسْتَجِبْ لَكُمْ ﴾ (الزمر).

(او ستاسو رب وئیلی دی چہ مانه دعاء غواړی زه به ستاسو دعاء قبلوم)۔

بل حائے ارشاد دے :

﴿ اَجِبْ دَعْوَةَ الدَّاعِ اِذَا دَعَا فَلَیْسَتْ جِیْنُوًا لِي وَلِیَوْمُنَا بِي لَعَلَّهُمْ یَرْشُدُوْنَ ۝ ﴾ (البقره).

(زه د دعاء کونکی دعاء قبلوم کله چہ مانه دعاء غواړی، پس تاسو هم زما قبولتیا وکړی او ایمان راوړی په ما، دے دپاره چہ هدایت بیامومی)۔ (دا مفهوم د آیت دے)۔

ایوب علیه السلام باره کښن الله فرمائی :

﴿ وَاِیُّوبَ اِذْ نَادَى رَبَّهُ ۝ ﴾

(او ایوب د الله نه دعاء او غوښتله، پس الله ورله دعاء قبوله کړه)۔

دغه شان الله تعالی د تولو پیغمبرانو صفت دا کړم دے چہ : ﴿ وَكَانُوا یَدْعُوْنَنا رَغَبًا وَرَهَبًا وَكَانُوا لَنَا خَاشِعِیْنَ ۝ ﴾ (انبیاء).

(دوی به به مانه دعا غوښتله په شوق او په ویرم سره، او ماته به تے عاجزی کوله)۔

نور هم ډیر آیتونه قرآن کریم کښن ذکر دی۔ د قرآن مطالعه پکار ده۔ دے رساله کښن صرف اشارات کافی دی۔ په حدیث د حاکم کښن په روایت د علی رضی الله عنه

